

BEZSTAROSTNÝ ČUNÍK POD MOSTEM

Klepu se zimou a jediný majetek, který mám, je má vlastní špína obklopující tělo na kost vyzáblé a nemocemi prožrané. Vzpomínám na svou ženu a syna. Oba svůj boj už prohráli a nechali mě tu samotného se svým svědomím. Vzduch se začíná ochlazovat a těžknout, hádám, že je říjen, i když to je pro mě informace stejně neznámá, jako kolikrát se ještě mé plíce nadechnou, než se i se zbytkem tělesné schránky mé osoby změní v hnijící hroudu smrduté hmoty.

Býval jsem bohatý a krutý muž. Vlastnil jsem prosperující firmu, která ze svých zaměstnanců div nestrhala kůži. Užíval jsem si bezstarostného života ve vile se svou rodinou, zatímco chudí lidé pod mým vedením museli předstírat, že jsou roboti neschopní pociťovat únavu a bolest. A to vše za minimální mzdu. Užíval jsem si jako prase rochnící se v kaluži lahodné šlichty, dokud nezačaly chodit ty dopisy. Byly to narůstající dluhy za nákupy žalostně vtipných věcí, o kterých nikdo z rodiny nevěděl. Uklidňoval jsem se tím, že je to omyl, a že přeci nemusím platit přes devadesát tisíc za tuny toaletního papíru a hnoje. Na to, abych řešil takovou pošetilost, jsem neměl čas.

Částka na dopisech se stále zvyšovala a jejich obsah vyzníval čím dál výhružněji. Ani to mě ale nijak netrápilo. Mé trápení začalo v ten den, kdy do vily vtrhli exekutoři. Žluté štítky zhyzdily dokonalý vzhled kožené sedací soupravy, luxusního domácího kina a starožitné obývací stěny. Bil jsem se za to, že jsem nic nekoupil a že mi nesmějí vzít majetek. Ale ani u soudu jsem neobstál. "Pane Prokeši, nákupy byly provedeny z Vašeho účtu, pod Vaším rodným číslem. To jsou dostatečně usvědčující důkazy." Tak zněla slova soudce, která mně i mé rodině vykopala hrob. Dlužná částka se vyšplhala do takové výše, že ani já jsem nebyl schopen ji splatit.

Vzal jsi mi vše, i to nejcennější. Každým dnem se cítím být smrti blíže a kladu si stále dokola ty samé otázky. Jaká je tvář té bestie? Jak se tohle v moderní době může stát? Je to odplata za mou bezcitnost, či jen hloupá náhoda? A kdy konečně smrt ukončí mé trápení?

Tereza Dubnová

Obchodní akademie a Hotelová škola Havlíčkův Brod